विक्रीडते नागफणौ जनार्द्दनो निषेव्यमाणः सह गोपदारकैः । महाह्रदे नागपतिं जगत्पतिर्ममर्द्द वीर्य्यातिशयं प्रदर्शयन् ।
यो धेनुकं तालवने तत्फलैः सममच्छिनत् । हत्वा दानवमुग्रं तं गोपान् विस्मापयत्यसौ ।
दधार योऽसौधरमुग्रपौरुषो महामतिर्म्मेघसमागमे सति । विडम्बयन् शक्रबलं प्रमोदयन् गोपांश्च गोपीश्च सगोकुलं हरिः ।
गोपीनां स्तनमध्ये तु क्रीडते काममीश्वरः । योऽसौ पिबंस्तदधरं मायामानुषदेहवान् । १४७४५
गोपीभिरास्वाद्य मुखं विविक्ते शेते स्म रात्रौ सुखमेव केशवः । स्तनान्तरेष्वेव तदा च तासां कामीव कान्ताधरपल्लवं पिबन् ।
अक्रूरेण समाहूतस्तेन गच्छन् हि यामुने । जले यो ह्यर्चितस्तेन नागलोके स एव हि ।
ततश्च गच्छन् बलवान् जनार्द्दनो हत्वा तमुग्रं रजकं बलात् पथि । हत्वा च वस्त्राणि यथेष्टमीश्वरो ययौ सरामो मथुरां पुरीं हरिः ।
लब्ध्वा च दामानि बहूनि कामदो दत्त्वा वरं माल्यकृते महान्तं । लब्ध्वाऽनुलेपं सुरभिञ्च यादवः कुब्जां चकारशु महार्हरूपां ।
योऽसौ चापं समादाय मध्ये च्छित्त्वा महद्धनुः । सिंहनादं महच्चक्रे कल्पान्ते जलदो यथा । १४७५०
हत्वा गजं घोरमुदग्ररूपं विषाणमादाय ततो नु केशवः । ननर्त्त रङ्गे बहुरूपमीश्वरः कंसस्य दत्त्वा भयमुग्रवीर्य्यः ।
योऽसौ हत्वा महामल्लं चाणूरं निहतद्विषं । यादवेभ्यो ददौ प्रीतिं कंसस्यैव तु पश्यतः ।
जघान कंसं रिपुपक्षघातिनं पितृद्विषं यादवनामधेयं । संस्थाप्य राज्ये हरिरुग्रसेनं सान्दीपनिं काश्यमुपागमद्यः ।
विद्यामवाप्य सकलां दत्त्वा पुत्त्रं महामुनेः । सागजोऽथ जगमाशु मथुरां यादवीं पुरीं ।
हत्वातिशुम्भं नरकं महामतिः कृत्वा सुघोरं कदनं जनार्द्दनः । ररक्ष विप्रान्मुनिवीरसंघान् देवांश्च सर्व्वान् जगतो जगत्पतिः । १४७५५
स एष भगवान् विष्णुरद्य दृष्टो जनार्द्दनः । कृतकृत्योऽस्मि सञ्जातः सायुज्यं प्राप्तवानहं ।
येन दृष्टो हरिः साक्षात्तस्य मुक्तिः करे स्थिता । सोऽयमेष हरिः साक्षात् प्रत्यक्षमिह वर्त्तते ।
को नु जन्मान्तरे पूर्व्वं धर्म्मः सञ्चित एव मे । यस्य पाकः समुत्पन्नो येनाभौ दृश्यते मया ।
सर्व्वथा पुण्यवानस्मि नष्टसंसारबन्धनः । किमस्मै दीयते वस्तु किन्नु वक्ष्यामि सांप्रतं ।
करिष्ये किमहं विष्णो वदस्वाद्य यथेप्सितं । १४७६०
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्त्वा विस्वरं नादं ननर्द्द बहुशस्तदा । जहास विकृतं भूयो ननर्त्त पिशिताशनः ।
नमो नमो हरे कृष्ण यादवेश्वर केशव । प्रत्यक्षञ्च हरेस्तत्र ननर्त्त विविधं नृप ।
इति श्रीमहाभारते लिखेषु हरिवंशे भविष्यपर्व्वणि कैलासयात्रायां घण्टाकर्णकृतविष्णुस्तवे त्रिसप्तत्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २७३ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ विहस्य विकृतं भूयः प्रहस्य च यथाबलं । ब्राह्मणस्य हतस्याथ शवमादाय सत्वरः ।
द्विधाकृत्य महाघोरं पिशितं केशशाद्वलं । ततः खण्डं समादाय अद्भिरभ्युक्ष्य यत्नतः ।
निधाय पात्रे सुशुभे नमस्कृत्य जनार्द्दनं । इदं प्रोवाच देवेशं प्राञ्जलिः प्रणतः स्थितः । १४७६५
गृहाण मे जगन्नाथ भक्ष्यं योग्यं तव प्रभो । भवादृशैर्ज्जगन्नाथ याच्ञा सर्व्वात्मना हरे ।